

KAMARÁTI

S

ÚYHODAMI

BRUNO GLASS

Kamaráti s výhodami

ISBN 978-80-570-3503-9

Predslov

Nikdy by mi nenapadlo, že raz napíšem knihu a už vôbec nie o mileneckom príbehu. Tento druh beletrie som nikdy nečítal, takže neviem o ňom takmer nič. Ale aspoň nie som pri tejto tvorbe ničím ovplyvňovaný, iba vlastnými zážitkami.

„Kokos, ty máš aký príbeh! Mohol by si o tom rovno napísať knihu! Bruno, vyjadri túto story do písomnej formy, slohy si mával dobré. Vložil si do toho už toľko energie, aspoň takto to využikuj!“ Bolo mi niekým odporučené a mňa dvakrát do výziev prehovárať netreba, najmä keď som plný emócií.

V mojom príbehu vám opíšem, čo som skutočne prežil. Udalosti, ktoré sú plné milostných zvrátov, zozbierané z obdobia štyroch mesiacov. V plnej miere sa v ňom budem snažiť priblížiť konkrétne momenty, osobné dialógy, moje opakujúce sa chyby, pocity, ale aj erotické detaily zážitkov, ako súčasť celého kontextu deja. Poodhalím aj moje, miestami, nižšie úrovne správania. Nie je cieľom vypovedať o iných postavách a seba prezentovať ako dokonalého. Vždy platí, že každá minca má dve strany. Zmyslom knihy je prerozprávať veci presne tak, ako sa stali, lebo taký je život. Opísané okolnosti vychádzajú iba z môjho vnímania, a preto celý dej o ktorom sa dočítate, vznikol z môjho subjektívneho uhla pohľadu.

Náhoda zariadila, že príbeh začína presne od začiatku vyhláseného celoštátneho lockdownu v druhej vlne epidémie, až po jeho koniec. Všetko sa začalo v decembri dvetisícdvadsať. Udalosti sa odohrávali v koncovej podhorskej dedine na Strednom Slovensku a sú plne autentické. V podstate sa táto kniha napísala sama, lebo som nepotreboval na jednotlivých veciach nič vymýšľať. Snáď iba mená hlavných postáv a neuvádzam žiadne názvy miest, z pochopiteľných dôvodov. Najnáročnejšie bolo príbeh presne zosumarizovať, ale myslím, že som si s tým poradil.

Nový spôsob bývania

Mal som už štyridsiatku, takže asi nepatrím do kategórie mladšej dospelosti, aj keď sa mi to tak nezdá. Ved' len nedávno som vyšiel z puberty a ešte nemám ani založenú rodinu. Čas príliš rýchlo letí a zdá sa mi, ako keby som sa od mojej dvadsiatky posunul iba o pár rokov. Nejaké skúsenosti si, samozrejme, už zapísať môžem, no život vie prekvapiť asi v každom okamihu. Keby som sa mal vizuálne opísať, tak moja stredne vysoká, napoly vyšportovaná postava so špinavými blond vlasmi tvorí muža s mladíckym a možno stále aj prít'azlivým výzorom. Ešte som aj skromný, však? :)

Moju doterajšiu životnú cestu by som charakterizoval ako bežnú. Vyrastal a takmer celý život som pôsobil v meste. Posledný môj vážnejší vzťah trval niečo vyše päť rokov. Toto obdobie sme bývali s priateľkou v jej byte. Ešte pred našim zoznámením som v neďalekej podhorskej dedine kúpil dom, ktorý som postupne rekonštruoval. K spoločnému presťahovaniu sa do domu nikdy nedošlo, lebo poloha dediny mojej bývalej priateľke nevyhovovala. Chcela bývať priamo v meste, alebo aspoň bližšie k nemu. Keď sme si neskôr neporozumeli ani v ďalších iných veciach, rozišli sme sa, ale v priateľskej atmosfére, a ostali sme v kontakte.

Po našom odlúčení pred rokom a pol mi neostávalo nič iné, iba sa sem presťahovať. Bol to pre mňa úplne nový spôsob bývania. Obec má iba okolo dvesto obyvateľov a

ja bývam v hornej časti. Spoznal som tu viac ľudí, počas predošlých rokov som sa s nimi postupne zoznámil. V dolnej časti dediny býva aj moja sestra. Spolu s manželom sa sem presťahovali, lebo si tu kúpili dom, ktorý kompletne zrekonštruovali. Ja som k nim chodieval iba na návštevy a keď sa jedného dňa objavila výhodná ponuka predaja ešte ďalšieho domu, išiel som do kúpy aj ja. To bol dôvod, prečo som chcel bývať práve v tejto dedine. Pred štyrmi rokmi sa však rozviedli a jej exmanžel si poniže nej postavil ešte ďalší, pomerne luxusnejší dom. V podnikaní je dlhodobo veľmi úspešný, preto sa mohol okamžite nanovo zariadiť.

Interiér môjho domu ešte stopercentne vybavený nemám, chýbajú mi rôzne detailné ukončenia ako napríklad lišty, poličky či svietidlá. Nedokončená a nezariadená je aj spálňa. Tieto nedostatky určite nevytvárajú najlepší estetický dojem, mám však doma aspoň vždy čisto, na tom si potrpím. Potrebujem ešte doriešiť kúrenie a plánujem do jednotlivých častí domu namontovať infračervené vykurovacie panely, kvôli vyrovnanejšej teplote. Dostatok tepla mám teraz iba v obývačke, ktorú vykurujem krbom, v nej zatiaľ aj prespávam. V rámci možností sa však v dome bývať dá a jednotlivé dokončenia by som chcel uzavrieť asi do roka.

Veľmi rýchlo som si na tento nový spôsob bývania zvykol a keď potrebujem, autom som v meste za dvadsať minút. Voľné chvíle som tu vždy trávil prácou na dome alebo študovaním, keďže v súčasnosti si ešte dopĺňam

vysokoškolské vzdelanie externou formou. Mával som toľko aktivít, že som sa takmer nikdy nezastavil, aj keď je pravda, že niekedy sa pripomenulo vnútorné prázdno slobodného človeka.

Asi to tak býva, že náhodné stretnutia neexistujú, u mňa sa to ukázalo aj v tomto novom prostredí. Pred mojím domom sa na prechádzke s malým *maltezákom* častejšie objavovala jedna prítazlivejšia žena. Jej moderný imidž úplne do tohto okolia nezapadal. Štýlové obliekanie, dobrá postava, pekná tvár, čierne dlhé vlasy a zelené oči. Možno trochu mačacie, ale pekné. Registroval som ju už dávnejšie. Vedel som, že odtiaľto pochádza a v minulosti odišla žiť do Bratislavy. Známi v dedine prezradili, že sa volá Karin a je odo mňa o štyri roky mladšia. Po jej údajnom ukončení dvanásťročného vzťahu sa pred piatimi rokmi vrátila naspäť domov k rodičom. Keďže tu dlhšie nežila, viac o nej nikto nič nevedel, iba to, že sa vždy na prechádzke so psíkom pozdraví a usmeje. Mal som to odsledované aj ja, občas sa prechádzala aj so svojou mamou. Ešte som sa dozvedel, že po jej návrate celkom slušne potrápila jedného, od nej o dosť mladšieho Ivana z našej dediny. Asi sedemkrát od neho odišla, ale nakoniec jej aj tak vždy všetko odpustil. Mne to pripadalo ako niečo bežné. Vzhľadom na ich väčší vekový rozdiel si asi nemuseli dobre rozumieť. Po čase to trápenie Ivan uzavrel a našiel si inú priateľku.

Okrem nového bývania som pred ôsmymi mesiacmi zmenil aj moje profesijné pôsobenie. Začal som pracovať

v jednej banke, nachádzajúcej sa v obchodnom centre. Je to neuveriteľné, ale následne som zistil, že asi tridsať metrov od môjho nového pôsobiska pracuje aj Karin, v štýlovom obchode s oblečením. Bola tam zamestnaná oveľa skôr než ja. Veľká náhoda, že sme odrazu boli blízki susedia ešte aj v práci. Občas sme si tam na diaľku zamávali, čo pôsobilo celkom vtipne, vzhľadom na to, že sme sa ešte doposiaľ spolu nerozprávali.

Pobočku banky máme umiestnenú priamo na chodbe v pasáži obchodného centra. Niekedy koncom novembra som tam sedel za klientskym pultom a prechádzala popri mne. Zahalení rúškami sme sa pohľadmi stretli v rovnakom okamihu. Tie zelené oči boli neprehliadnuteľné, hneď som vedel, že je to ona. Asi po desiatich minútach sa vrátila a podala mi zľavové kupóny so slovami, aby som sa niekedy u nich v predajni zastavil. Bolo to milé, súhlasne som prikývol. Štýl ich ponúkaného konfekčného oblečenia som do práce aj potreboval. Pri odchode mi poradila, aby som prišiel aspoň o dva týždne, keď budú výpredajové ceny ešte oveľa nižšie. Musím priznať, že už vtedy vo mne zanechala veľmi príjemné pocity. Pekná susedka z jednej dediny a k tomu vyzerala, že je ešte aj starostlivá. Navyše som vycítil, že sa jej asi takisto páčim. Začal som o nej intenzívnejšie premýšľať a všímať si, kedy pracuje a podobne.

Prišiel si za mnou?

Asi týždeň pred Vianocami som si počkal na jej zmenu, aby som nákup riešil iba s ňou. Vedel som, že tam majú väčší zhon, vtedy bol posledný možný deň nákupu pred vyhláseným celoštátnym lockdownom. Krajina sa už od nasledujúceho dňa mala celkom „vypnúť“. Pri vstupe do predajne som najprv uvidel väčšiu skupinku žien. Bola medzi nimi aj Karin, práve debatovala s esbéeskárom. Pomaly som k nej pristupoval. Vo chvíli, keď ma zbadala, prerušila rozhovor a uvítala ma slovami:

„Prišiel si za mnou?“

„Áno a inak som Bruno.“

„Ja som Karin, veľmi ma teší.“

Po zakrytom úsmeve a zoznamovacom bozku cez rúško ma začala sprevádzať po predajni. Radila mi pri výbere, bola nápomocná a veľmi milá. V kabínke som najprv skúšal strihovo celkom zaujímavé biele košele s dlhými rukávami, látka bola na dotyk príjemná. Obsahovala zrejme vyššie percento bavlny. Z troch vyskúšaných veľkostí mi sadlo L. Ďalej sme išli k sakovým kabátom. Boli krásne, štýlové, mal som ich vyhliadnuté už dávnejšie. Po pozretí prepísanej cenovky z pôvodných osemdesiat eur na polovicu, nebolo viac o čom premýšľať. Iba som sa Karin opýtal, či si oblečiem tie odtieňovo sivšie, alebo viac do modra.

„S твоjím výzorom určite tento modrastý,“ zhodnotila bez najmenšieho zaváhania. Najlepšie mi sadlo opäť L. Následne sme obzerali látkové nohavice, ale po nejakej chvíli prišla za ňou kolegyňa, že ju súrne potrebujú v dámskom oddelení. Majú tam dve samostatné predajne, dámske a pánske oddelenie, predelené pasážou obchodného centra. Ospravedlnila sa, vypýtala si moje telefónne číslo a potom odišla za kolegyňou. Vybral som si ešte tmavošedé nohavice a pomaly som nákup dokončil. Už po ceste domov mi cinkla správa a v tom momente som presne tušil od koho.

„*Tak čo, nakúpil si?*“ bola jej prvá otázka. Zaparkoval som auto na najbližšom možnom mieste a hneď jej odpísal. Takto sa začala naša intenzívnejšia komunikácia, písali sme si ešte celý večer, pričom sme o sebe zisťovali čoraz viac informácií. „*Je zvláštne, že sa len teraz rozprávame po rokoch, však? A pritom sme už dosť dlho susedia,*“ skonštatovala.

„*Lebo sme obaja mali vzťah a zatiaľ nebola príležitosť,*“ doplnil som.

„*Ale ty si sa mi v tom obchodnom centre ani neprihovoril, tak som musela ja. :)*“

„*Mal som to v pláne, len si bola šikovnejšia. :)*“

Rozprávali sme sa aj o súčasnom bývaní. V ich rodinnom dome majú dva samostatné byty. Karin žije na poschodí s mamou a otec býva na prízemí. Jej mama pracuje v meste na rôzne zmeny a Karin ju vtedy